

Amíg fordul egyet a Föld

-részlet-

Lassan, nyújtózkodva vetette le csillagos köpönyegét a táj, míg szertefoszlott a sötétség. A Hold is elköszönt az ásító hegyektől. Az erdőről zöld szagú szellő áradt, lágyan átölelte a dombok hullámos hátát, egyenként végigsimítva a mezőn éjszakai pihenőjük után ébredező fűszálakat. Finoman megborzolta a fészében gunnyasztó pacsirta tollait, az rögvest kiröppent, és belekezdett gurgulázó énekébe, mellyel ugyanúgy, mint mindannyiszor, ezen a harmatos reggelen is vidáman köszöntötte az új vasárnap eljövetelét.

Olyan útvonalat választottam, amely bokrok közt kanyarogva, szűken vezet felfelé. Ezt a szakaszt Báró is jól ismeri, és szereti is. Még nagyobb sebességre kapcsolunk. A folyamatos jobb és bal fordulók vágtában csak úgy lovagolhatók át, ha egyfolytában hol az egyik irányba, hol a másikba dőlünk be. Mindketten egy ritmus szerint. A lényeg az összhang. Nem hibázunk.

Már az étkek és a vörösbor vége felé jártunk, amikor szóltak, hogy az egyik ló szabadon kóricál. Már amikor megkérdeztem, hogy milyen színű, tudtam a választ: természetesen szürke. Mert hát csak a Báró szürke, a többi mind pej. És ki más is lenne ilyen csibész? Kimentem hozzá. Kérdeztem tőle mi történt. Erre egyértelműen tudomásomra hozta, hogy rövid volt a kötél. A vastag bőrből készült kötőféke ott lógott a kikötőszár végén, elszakítva.

Fejének egyetlen mozdulatával tépte le. Mintha csak papírból lenne. Azóta még inkább tisztelem hatalmas béketűrését, amellyel ekkora erőt és energiákat tart féken.

A turistaúton van egy kilátópont, a hegygerinc közelében, melyet gyermekkoromban sokszor felkerestem, amikor arra kirándultunk. Volt úgy, hogy egyedül mentem fel a hegyre, kifejezetten emiatt. Akkor még eszembe sem jutott, hogy valaha lóháton fogok erre baktatni. Olyan elérhetetlennek látszott. De most itt vagyok, és nézem az alattam elterülő tájat. Tiszta időben ellátni a Dunakanyartól végig a Duna vonalán Pest másik feléig. Le sem szálltam a nyeregből, csak megálltunk a sziklaszirt szélén, és én habzoltam szememmel a látványt.

Ahogy eljöttem a tanyáról, még egy pillantással visszafordultam. Az erős szürkületbe szinte teljesen beleolvadt már Báró, aki a karám szélén egykedvűen nézte a dombhátat. Azon morfondírozott, vajon mikor jönnek meg a többiek? Nem kellett sokat várnia, mert a dűlőúton csakhamar megjelentek a lovasok. Felénk poroszkáltak.

*A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként,
további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.*